

да се отнасятъ сега по-добрѣ съ опълченцитѣ. Сега започнаха да се чуватъ отзиви, като:

— Вижете нашитѣ братушки, какъ привикнала къмъ походния животъ.

— Знаете ли, забѣлѣзваше другъ, отъ братушкитѣ може да излѣзатъ добри войници.

3-тя дружина бѣ назначена да прикрива обоза.

Въ 2 часа, слѣдъ пладнѣ, опълчението пристигна при с. Лѣтница, гдѣто и обѣдва. Слѣдъ една почивка отъ 3¹/₂ часа, то продължи пътя си за Търново. Надвечеръ прѣгазихме р. Русица. Слънцето вече бѣ заседнало, когато се разнесе слухъ, че не далеко напредъ имало турски войски, черкези и баши бозуци. Вземаха се, вслѣдствие на това, слѣдующитѣ прѣдпазители, отъ неочаквано нападение, мѣрки: патрулитѣ се сгъстиха, опълченцитѣ турнаха тесацитѣ на пушкитѣ си, забрани се да се пуши, заповѣда се строга тишина, както и абсолютно неотлѣзване за офицеритѣ и долнитѣ чинове отъ опрѣдѣленитѣ имъ въ строя мѣста.

Най-послѣ, горѣщия денъ отстѣпи мѣстото си на нощта, която покри съ черното си покривало цѣлия хоризонтъ. Нощта бѣше до толкова тъмна, щото въ двѣ крачки нищо се не виждаше. Но за туй пъкъ въ тѣзи тъмнина прѣдъ очитѣ ни се прѣдстави твърдѣ релефно една зловѣща картина. Къмъ истокъ, на нѣколко мѣста, се видѣше сияние отъ подпаленитѣ села, на които пламъцитѣ високо се издигаха къмъ небето. Тамъ дивитѣ необуздани черкези и баши бозуци, види се, празнуваха своята огненна, а може би кървава „тризна“ по тѣхнитѣ загинали другари. . . .

Влѣзохме въ една кория. Пътя се издигаше по една незначителна възвишенность. Тукъ освѣнъ, че той бѣше тѣсенъ, но отъ поройнитѣ дъждове до толкова разваленъ, щото затрудняваше вървението не само на обоза, но и на опълченцитѣ; послѣднитѣ едвамъ пристѣпваха и често падаха, като се припъваха въ оголенитѣ отъ дъждоветѣ корени. Отъ тъмнината, гробното мълчание и очакванието на всѣка крачка да се срѣщнемъ съ противника, нервитѣ ни бѣха до толкова